

Kate DiCamillo

TIGRO
ŠUOLIS

© 2008

TIGRO ŠUOLIS

Versta iš:

Kate DiCamillo

TIGER RISING

Walker Books Ltd, London, 2002

Knygos leidybą finansuoja Lietuvos kultūros taryba ir
Lietuvos Respublikos kultūros ministerija

LIETUVOS
KULTŪROS
TARYBA

LIETUVOS RESPUBLIKOS
KULTŪROS MINISTERIJA

Leidinio bibliografinė informacija pateikiama Lietuvos nacionalinės Martyno Mažvydo bibliotekos Nacionalinės bibliografijos duomenų banke (NBDB).

© Tekstas, Kate DiCamillo, 2001

© Viršelio iliustracija, Heather Lara

Pirmą kartą anglų kalba 2001 metais pavadinimu *Tiger Rising* išleido *Walker Books Ltd*, Londonas, Jungtinė Karalystė.

Išleista susitarus su *Walker Books Ltd*, Londonas, Jungtinė Karalystė.

© Vertimas į lietuvių kalbą, Nijolė Regina Chijienienė

© Leidykla „Nieko rimto“, 2018

© „Linksmoji karvytė“, 2018

ISBN 978-609-441-523-4

Kate DiCamillo

TIGRO ŠUOLIS

Iš anglų kalbos vertė Nijolė Regina Chijenienė

Vilnius
2018

Reiškiu padėką Mattui Pogatshnikui už muziką,
Billui Mockleriui už skaitymą,
McKnightų fondui už suteiktą saugumo jausmą,
Jane'ei Resh Thomas už palaikymą,
Trace'ei Bailey ir Lisai Beck už paramą sunkią valandą,
savo motinai už raginimą nenuleisti rankų,
ir Karai LaReau už tikėjimą, kad sugebėjau... kad sugebu.
Ir kad sugebėsiu.

Skiriu broliui

I SKYRIUS

Tą rytą, radęs tigrą, Robas kaip ir bet kurią kitą dieną nuėjo prie „Kentukio žvaigždės“ motelio iškabos ir laukė atvažiuojant mokyklos autobuso. Geltona neoninė iškabos žvaigždė vis kilo ir krito mėlynos, taip pat neoninės, Kentukio valstijos fone. Robui patiko ta iškaba, jis tarsi nujautė, o gal net tikėjo, kad ji atneš sėkmę.

Rasti tigrą buvo neabejotina sėkmė. Juk jis tiesiog slampinėjo po mišką už „Kentukio žvaigždės“, nieko nieiškojo, ėjo kur akys veda ir vylėsi pasiklysti ar sutikti išbadėjusį lokį, kad daugiau niekada nereikėtų eiti į mokyklą. Taip beklaidžiodamas užėjo seną sukrypusį lentomis apkaltą Bošano degalų sandėlį. Šalia jo stovėjo narvas, o narve – neįtikėtina! – iš vieno kampo į kitą vaikščiojo tikrų tikriausias didžiulis tigras. Kailis oranžinis su auksu, ir toks skaistus, lyg į saulę žiūrėtum. Uždarytas tarp keturių narvo sienų, tigras atrodė piktas.

Rytas buvo ankstyvas ir rengėsi lyti – jau kone dvi savaites kasdien lijo. Dangus apsitraukęs pilkšvais debesimis,

oras troškus ir be vėjo. Rūkas gaubė žemę. Robui atrodė, kad tigras, kaip koks fokusininko triušis, tiesiog išniro iš to rūko. Apstulbęs, pritrenktas radinio, berniukas stovėjo kaip įkastas. Bet tik minutėlę. Iš baimės, kad tigras jam bežiūrint nešnyktų, apsisuko ir nurūko „Kentukio žvaigždės“ link. Visą kelią negalėdamas patikėti tuo, ką išvydo, girdėjo širdį tuksint: Tig-ras. Tig-ras. Tig-ras.

Štai apie ką Robas galvojo stovėdamas po „Kentukio žvaigždės“ iškaba laukdamas autobuso. Apie tigrą. Jis negalvojo apie bėrimą, apie tas perštinčias raudonas pūslytes ant kojų nuo pat viršaus iki apačios, ir net po batais. Kuo mažiau jis apie jas galvos, sakė tėvas, tuo mažiau perštės.

Negalvojo jis nei apie mamą. Nuo pat laidotuvių ryto, nuo to ryto, kai gaikščiodamas įsiraudojo taip, kad užgėlė krūtinę ir pilvą. Tėvas, stovėjęs šalia, žiūrėdamas į jį irgi apsiašarojo.

Tądien jie apsiliko kostiumus. Tėvo buvo per ankštas. Kai jis ramindamas paplekšnojo Robui per petį, visa švaroko pažastis iširo.

– Kam verkti, – vėliau pasakė tėvas. – Ašaros jos nesugražins.

Jau pusė metų praėjo nuo to dienos, pusė metų, kai jiedu su tėvu persikėlė iš Džeksonvilio į Listerį, ir nuo tada Robas neverkė nė sykio.

Paskutinis dalykas, apie kurį tą rytą visai negalvojo, buvo važiavimas autobusu. O ypač jis negalvojo apie Nortoną ir Bilį Trimangerius, kurie laukė jo kaip išbadėję prie grandinės pririšti šunys, pasirengę pulti.

Robas turėjo prasimanęs būdą, kaip negalvoti. Įsivaizduodavo esąs pilnutėlis lagaminas, toks, su kuriuo po laidotuvių išvažiavo iš Džeksonvilio. Visus savo jausmus sukrovęs į tą lagaminą, gerai sukamšė, tada atsisėdęs ant viršaus prispaudė ir užsegė. Toks tat buvo jo būdas apie nieką negalvoti. Kartais būna sunku išlaikyti lagaminą uždarytą. Bet dabar jis turi ką užtupdyti ant viršaus. Tigrą.

Taigi laukdamas autobuso po „Kentukio žvaigždės“ iškaba, pirmiesiems lašams krintant iš apniukusio dangaus, Robas įsivaizdavo tigrą, tvirtai ir išdidžiai tupintį ant jo lagamino viršaus, mirksintį savo auksinėmis akimis ir nė kiek nesijaudinantį dėl to, kad įvairūs negalvotiniai veržiasi iš to lagamino ištrūkti.

2 SKYRIUS

– Jūs tik pasižiūrėkit, – išsižiojo Nortonas Trimangeris, kai tik Robas įkėlė koją į autobusą. – Kentukio žvaigždė! Koks jausmas būti žvaigžde?

Nortonas stypsojo autobuso vidury užstodamas Robui kelią.

Robas patraukė pečiaus.

– O, jis nežino! – šūktelėjo Nortonas broliui. – Ei, Bili, jis nežino, ką reiškia būti žvaigžde.

Robas prasispaudė pro Nortoną ir nusigavęs į patį autobuso galą atsisėdo į paskutinę vietą.

– Klausyk, – pasakė Bilis Trimangeris, – ar tu žinai, kad čia ne Kentukis. Čia Florida.

Jis atsekė Robui iš paskos ir klestelėjo šalia.

Prisislinko taip arti, kad Robas užuodė jo burnos kvapą. Jam iš burnos dvokė. Aitriu metalo kvapu ir puvėsiais.

– Tu ne Kentukio žvaigždė, – pasakė Bilis, dėbsodamas iš po savo firminės „John Deere“ kepurės snapelio. – Ir Floridoje tu jokia žvaigždė. Tu išvis niekas.

– Tebūnie, – tarė Robas.

Bilis jam trenkė iš visų jėgų. Tada svirduliuodamas atskubėjo Nortonas ir persisvėręs per Bilį viena ranka sugriebė Robį už plaukų, o kita skaudžiai vožė krumpliais jam į kiaušą.

Robas sėdėjo ir kentėjo. Jeigu jis pradės muštis, visa tai truks ilgiau. Kai neatsakai, jiems greitai nusibosta ir jie pasitraukia. Iki pat miesto jie važiuodavo autobuse tik trise, o vairuotojas ponas Nelsonas apsimesdavo, kad nemato, kas vyksta. Nė nepasukdamas galvos švilpiniuodavo sau po nosim kažkokias painias melodijas. Robas žinojo, kad turi gelbėtis pats.

– Žiūrėk, kokia bjaurastim apėjęs, – susiraukė Bilis, rodydamas į Robo kojas. – Žiūrėk, – pasakė Nortonui. – Ar ne šlykštu?

– Aha, – pritarė Nortonas jau modamasis trenkti kumščiu jam į galvą.

Robui skaudėjo, bet jis neverkė. Jis niekada neverkia. Jis tikras neverkimo profas. Didžiausias neverksnys pasaulyje. Ir tai Nortoną ir Bilį Trimangerius visada varo į pasiutimą. O šiandien Robui dar padeda tigras. Tereikia pagalvoti apie tigrą ir jis jau nepravirks. Niekada.

Neprivažiavus miesto, keliui tik įpusėjus, autobusas netikėtai sustojo. Iš nuostabos, kad autobusas nei iš šio,

nei iš to sustojo pusiaukelėje, Nortonas nustojo mažes krumpliais Robui galvą, o Bilis liovėsi niuksėjęs pašonėn.

– Ei, pone Nelsonai! – šūktelėjo Nortonas. – Kas vyksta?

– Čia ne stotelė, pone Nelsonai, – paslaugiai antrino Bilis.

Tačiau ponas Nelsonas neatsiliepė. Tebešvilpaukdamas savo painią melodiją jis atidarė autobuso duris. Ir tada Nortono, Bilio ir Robo akys iššoko ant kaktos – netekę žado jie pamatė, kaip į vidų įlipo geltonplaukė mergaitė rausva nėriniuota suknele.

3 SKYRIUS

Niekas neina į mokyklą rausva suknele. Ničniekas. Net Robas tai žino. Užgniaužęs kvapą jis žiūrėjo, kaip mergaitė eina sėstis. Pasirodo, esama dar keistesnių esybių už jį patį.

– Ei! – šūktelėjo Nortonas, – čia šiaip jau mokyklos autobusas.

– Žinau, – atsakė mergaitė.

Jos balsas buvo žemas ir gergždžiantis, o žodžiai keistai byrėjo po vieną lyg spaudžiami formele sausainiai.

– Ar į vakarėlį taip išsipustei? – pasidomėjo Bilis. – Ne į tą autobusą pataikei.

Ir niuktelėjo Robui į pašonę.

– Cha, – nusijuokė Nortonas.

Ir draugiškai kumštelėjo Robui į galvą.

Mergaitė linguodama stovėjo autobuso viduryje ir žiūrėjo į berniukus.

– Aš nekalta, kad jūs neturit gražių rūbų, – galiausiai pasakė ir atsisėdo atsukusi jiems nugarą.

– Ei! – pašaukė ją Nortonas. – Nepyk. Mes nieko blo-
go nepasakėm. – Ei! – šūktelėjo vėl. – Kuo tu vardu?

– Siksta, – atsakė ji.

– Siksta? – švilptelėjo Bilis. – Kas čia per nesąmonė?

– Kaip Siksto koplyčia, – lėtai atsakė mergaitė, pabrėž-
dama kiekvieną žodį.

Robas apstulbęs spoksojo į ją.

– Ko taip žiūri? – paklausė ji.

Robas papurtė galvą.

– Aš ir sakau, – pasigavo mintį Nortonas. – Ko spok-
sai, apšasėli? Eime, – tarė jis Biliui.

Atsvirduliaavę broliai atsisėdo priešais naujokę.

Jie ėmė kažką jai šnibždėti, bet Robas negirdėjo ką.
Mąstė apie Siksto koplyčią. Jis buvo matęs jos nuotrauką
tame dideliame albume, kurį ponia Diupri laiko pasi-
dėjusi ant lentynėlės už savo stalo bibliotekoje. Albumo
lapai slidūs ir blizgantys. Nuo kiekvieno paveikslo Robui
darydavosi taip vėsu ir gairu, lyg karštą dieną gurkštelė-
jus šalto vandens. Ponia Diupri leisdavo Robui pavartyti
albumą, nes jis netriukšmaudavo ir tausoją knygas. Taip
jinai apdovanodavo jį už gerą elgesį.

Tame albume nufotografuotame Siksto koplyčios lubų
paveiksle Dievas ištiesęs ranką liečia Adomo pirštus. Lyg

jie žaistų liestynes ir Dievas sakytų Adomui „tu gaudai“. Gražus paveikslas.

Robas žiūrėjo pro langą į pilką lietų, pilką dangų ir pilką greitkelį. Jis mąstė apie tigrą. Paskui apie Dievą ir Adomą. Ir apie Sikstą. Apie bėrimą negalvojo. Ir apie mamą ne. Apie Nortoną su Biliu taip pat. Laikė savo lagaminą uždarytą.

4 SKYRIUS

Siksta pasirodė esanti šeštokė, kaip ir Robas. Klasės auklėtoja ponია Soums liepė jai atsistoti ir prisistatyti.

– Aš esu, – gergždžiančiu balsu tarė ji, – Siksta Beili.

Ji stovėjo klasės priekyje su rausva suknele. Visi išsižioję spoksojo į ją kaip į kokią kitos planetos gyventoją, kuri ką tik išlipo iš erdvėlaivio. Robas sėdėjo nudūręs akis į suolą. Nusprendęs į ją nežiūrėti, ėmėsi piešti tigrą.

– Koks gražus vardas, – tarė mokytoja.

– Ačiū, – padėkojo Siksta.

Priešais Robą sėdinti Patricija Vilkins prunkštelėjo, sukikeno ir užsidengė delnu burną.

– Aš iš Filadelfijos Pensilvanijoje, – toliau kalbėjo Siksta. – iš Laisvės varpo tėvynės, ir aš nemėgstu Pietų, nes žmonės čia neišprusę. Aš šitam jūsų Listeryje ilgai neužsi būsiu. Kitą savaitę tėtis mane iš čia pasiims.

Ir ji išdidžiai nužvelgė klasę.

– Ką gi, – tarė mokytoja, – ačiū, kad prisistatei, Siksta Beili. O dabar, kad dar labiau nenusišnekėtum, sėskis į vietą.

Visi ėmė juoktis. Robas pakėlė akis kaip tik tuo metu, kai Siksta sėdosi. Ji nutvilkė jį deginančiu žvilgsniu ir iškišo liežuvį. Ne kam kitam, o jam! Jis palingavo galva ir vėl ėmėsi piešti.

Padarė tigro eskizą, bet jam rūpėjo išdrožti jį iš medžio. Mama buvo išmokiusi, kaip reikia drožinėti, kaip padaryti, kad negyva pliauska staiga atgytų. Mokė sirgdama. Jis sėdėdavo ant lovos krašto ir žiūrėdavo, kaip kruta smulkūs išbalę jos pirštai.

„Nedrebink lovos, – sakydavo tėvas, – mamai labai skauda.“

„Jis tykiai sėdi, Robertai“, – ramindavo jį mama.

„O tu nepervark su tais drožiniais“, – prašydavo tėvas.

„Nieko baisaus, – tikindavo mama. – Aš tik noriu išmokyti Robą to, ką pati moku.“

Kartą pasakė, kad jo ir mokyti daug nereikia. Jis ir taip žinaš, ką daryti. Jo rankos žino, pasakė.

– Robai, – tarė jam mokytoja. – Tave kviečia mokyklos direktorius.

Bet Robas negirdėjo. Jis toliau piešė tigrą, stengdamasis prisiminti, kokios spalvos jo akys.

– Robertai! – pašaukė mokytoja. – Robertai Hortonai.
Jis pakėlė akis. Robertas buvo jo tėvas. Taip mama jį vadino.

– Ponas Felmeris laukia tavęs savo kabinete. Ar supranti?

– Taip, tamsta mokytoja, – atsakė Robas.

Jis atsistojo, pasiėmė piešinį ir keturlinkai sulankstęs įsikišo į užpakalinę šortų kišenę.

Kai ėjo iš klasės, Džeisonas Atmajeris pakišo jam koją.

– Iki pasimatymo, pusgalvi, – dar pridėjo.

Siksta irgi dėbteležo į jį neapykantos kupinu žvilgsniu.

5 SKYRIUS

Direktorius kabinetas buvo ankštas, tamsus ir prakvėpęs pypkės tabaku. Kai jis įėjo, sekretorė krestelėjo baltaplauke galva durų pusėn.

– Eik, – paragino. – Jis tavęs laukia.

– Robai, – tarė direktorius Felmeris jam įžengus.

– Taip, tamsta direktoriau, – atsiliepė Robas.

– Sėskis, – pasakė Felmeris, rankos mostu rodydamas į oranžinę plastikinę kėdę priešais savo stalą.

Robas atsisėdo.

Ponas Felmeris atsikrenkštė. Susiglostė plaukus, sušukuotus skersai plikę. Dar kartą atsikrenkštė.

– Robai, mums šiek tiek neramu.

Robas linktelėjo. Taip direktorius pradėdavo visus savo pokalbius su juo. Jis amžinai nerimauja: nerimauja, kad Robas nebendrauja su kitais mokiniais, kad yra uždaras, nerimauja, kad jam nesiseka mokykloje apskritai niekas.

JAV vaikų rašytoja Kate DiCamillo (g. 1964 m.) – viena tų autorių, kurias vertina ir kritikai, ir skaitytojai. Jos knygos ne tik įtraukia, bet ir skatina mąstyti, jausti, patirti. „Tigro šuolis“ – tai istorija apie dviejų išskirtinių vaikų draugystę, kuri įkvepia bendram troškimui išvaduoti motelio savininko narve įkalintą tigrą, o tuo pačiu išlaisvinti ir savo užgniaužtus jausmus.

Kitos Kate DiCamillo knygos, kurias išleido leidykla „Nieko rimto“:

„Reimė“

„Pasaka apie Desperą“

„Nepaprasta Edvardo Tiuleino kelionė“

Redaktorė *Edita Birulienė*

Korektorė *Eglė Devižytė*

Maketavo *Lina Eitmantytė-Valužienė*

Tiražas 3000 egz.

Išleido leidykla „Nieko rimto“

Dūmų g. 3A, LT-11119 Vilnius

www.niekorimto.lt

Spausdino UAB BALTO print

Utenos g. 41A, LT-08217 Vilnius

9 786094 415234
ISBN 978-609-441-523-4

Jis įtraukė oro. Išsižiojo ir žodžiai patys pabiro iš burnos.

– Aš žinau, kur yra tigras.

Siksta stovėjo po lietumi juodomis ir skvarbiomis akimis žiūrėdama į jį.

Ji nepaklausė: „Tikras?“

Ji nepasakė: „Gal išprotėjai?“

Ji nepasakė: „Bet tu ir melagis.“

Ji ištarė tik vieną žodį:

– Kur?

Ir Robas suprato, kad kaip tik jai ir galima buvo pasakyti.

Robui liūdna, bet jis nenori rodyti jausmų. Net svajoti sau neleidžia.

Siksta pyksta ant viso pasaulio ir visuomet rėžia tiesiai į akis, ką galvoja ir jaučia.

Tikrai ne šiaip sau jie tampa gerais draugais.

Ir dar Robas žino, kur uždarytas tigras. Tikrų tikriausias. Niekas nežino, ką jis galvoja ir jaučia, bet apie laisvę turbūt svajoja.

www.niekorimto.lt

Užsuk, net jei tu ir ne vaikas

